

**FRIDA
SKYBÄCK**

**DE
IJSENGEL**

Vertaling Nannie de Bruin-de Graaff en Erica Weeda

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Frida Skybäck
Oorspronkelijke titel: *Svartfågel*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Nannie de Bruin-de Graaff en Erica Weeda, via het Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland
Omslagontwerp: Studio Vonk & De Boer
Omslagbeeld: © Tuija Tudor / Arcangel Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1947 5
ISBN 978 94 027 7697 3 (e-book)
NUR 330
Eerste druk mei 2026

Originele uitgave verschenen bij Bokförlaget Polaris, Zweden.
Published by agreement with Paloma Agency.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijknissen met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

Voor haar lag het Vombmeer, dat tussen twee heuvelruggen door het dal in kwam en vanaf daar helemaal naar Öresund liep.

Gun stond op het ijzige strand met bevroren zandgolven en keek uit over de enorme watermassa. Hoewel het al januari was, had het nog niet gesneeuwd. Het dunne ijs glansde en weerspiegelde een staalgrijze lucht. Om haar heen strekte zich een krans van donkere boomtoppen uit.

Haar hele leven lang had Gun de aantrekkingskracht van het meer gevoeld. Aan de ene kant was het omgeven door moerasgebieden, vlakke graslanden en lage zandduinen, aan de andere kant door bos. Ze hield van de rijke vogelpopulatie en de geur van schors en knolsteenbreek. Hier kwam ze om tot rust te komen. Hier was ze thuis.

Toen Anders en Lasse nog klein waren, gingen ze 's zomers naar het meer om te zwemmen. Later, toen ze ouder werden, trokken ze erheen om vogels te spotten en te vissen met hun vader Ingemar. Gun herinnerde zich hun verrukte gezichtjes nog als ze trots de glanzende vissen omhooghielden, en dat beeld ontroerde haar. Als kind hadden de jongens graag samen gespeeld, maar naarmate ze ouder werden, waren ze uit elkaar gegroeid. Tijdens hun lastige tienerjaren hadden er vaak harde woorden, dichtslaande deuren en knallende ruzies geklonken, en tegenwoordig waren haar zonen het over bijna alles oneens.

Over één ding echter niet: dat Gun moest stoppen met haar lange wandelingen bij het meer. Elke keer als ze op pad ging, mopperden ze dat het gevaarlijk was om alleen weg te gaan en dat ze in de buurt van de boerderij moest blijven, waar ze minder risico liep om te struikelen of te verdwalen.

Het deed haar een beetje pijn als ze dat zeiden. Gun was altijd trots geweest op haar sterke lijf en haar energie. In de zomer dat Ingemar last van zijn rug had, was zij degene geweest die het grootste deel van de oogst had binnengehaald, maar nu hield artrose haar in een stevige greep. Haar knieën en nekwerfels zaten vast en haar benen voelden loodzwaar.

Het was natuurlijk fijn dat de jongens zich om haar bekommerden, maar soms zou ze willen dat ze zich niet zo druk maakten om haar leeftijd. Ze zou toch zeker niet verdwalen in de streek waar ze haar hele leven had gewoond? Wel had ze nu altijd een mobiele telefoon in haar zak voor het geval er iets gebeurde. Al kon ze zich nauwelijks voorstellen wat dat zou kunnen zijn, want nergens voelde ze zich veiliger dan in de natuur.

Er ritselde iets in het bos en een zwarte vogel vloog krijsend op. Het dichte dennenbos was een van Guns favoriete plekken. Als kind speelde ze daar vaak – ze rende op blote voeten over zacht mos en prikkende dennennaalden, plukte paddenstoelen voor haar moeder en bouwde hutten als beschutting tegen de sneeuwstorm.

Dat was vroeger, voordat de natuur achteruitging en alles veranderde. Tegenwoordig draaide het leven op het platteland van Skåne om het trotseren van het extreme weer, het overleven van overstromingen en droge zomers, en het verlangen naar winters die nooit kwamen. Over het ijs op de Sont naar Denemarken kunnen lopen, zoals haar ouders in hun jeugd hadden gedaan, was alleen een herinnering. En de volgende generatie bewoners van Harlösa zou misschien niet eens meer weten wat sneeuw was.

In het voorjaar zou Gun vijfentachtig worden en ze keek met enige weemoed terug op haar leven. In de jaren dat ze samen waren, hadden Ingemar en zij stormen, mislukte oogsten, ziekte en droogte doorstaan. Maar ze hadden ook alles gewaardeerd wat de boerderij hun had gegeven: goede oogsten, natuur om hen heen, een inkomen voor een heel gezin en een geliefd thuis.

Elke keer als Gun het erf op reed en de verbouwde woning, de grote schuur, het aangekochte perceel van de burens, de borders met vaste planten en de goed onderhouden moestuin zag, zwol haar hart

van trots. Oorspronkelijk was de woning, die ze van Ingemars ouders hadden overgenomen, slechts een keuterboerderijtje geweest. Zonder Ingemar en haar was dit er allemaal niet geweest. Samen hadden ze dit tot stand gebracht.

Alhoewel, ze hadden moeten vechten en Gun zou liegen als ze beweerde dat er geen dingen waren waar ze spijt van had. Dingen waar ze zich voor schaamde, die niemand te weten mocht komen. Iedereen maakte fouten in het leven, maar ze hoopte vurig dat ze vergeving zou krijgen als haar tijd gekomen was.

Gun zocht in haar zak naar een zakdoek en vond die net op het moment dat ze aan de overkant van de kleine baai iets zag. Uit het bos kwam een jonge, in het zwart geklede vrouw aangerend. Eerst dacht Gun dat ze aan het joggen was, maar al snel beseftte ze dat er iets niet klopte. De vrouw rende veel te hard en bewoog zich alsof ze op de vlucht was.

Gun staaarde naar haar terwijl ze de waterkant naderde. De vrouw liep in zuidelijke richting alsof ze om het meer heen wilde, maar toen er een geluid uit het dennenbos klonk, veranderde ze ineens van richting en rende het ijs op.

‘Hallo!’ riep Gun en ze zwaaide naar haar. Het vroom pas een week en het ijs was nog dun. Maar de vrouw bleef niet staan, en bij elke stap die ze zette nam Guns ongerustheid toe. ‘Hallo!’ riep ze opnieuw. ‘Het ijs houdt nog niet!’

De vrouw bevond zich slechts een paar honderd meter verderop, maar ze leek het niet te horen en rende door in een poging om het meer over te steken.

Het hart klopte Gun in de keel. Ze zwaaide met haar armen dat ze terug moest gaan, maar pas toen de vrouw midden op de baai was, ging ze langzamer lopen en draaide ze zich om. Ze keek naar de bomen, hoewel daar vanaf Guns positie helemaal niets te zien was.

Gun riep nogmaals naar haar. ‘Het is gevaarlijk. Het ijs kan scheuren!’ Haar adem vormde dampwolkjes en ze wankelde. Haar leeftijd speelde haar parten. Het was alsof een zware hand haar naar beneden drukte. Wat kon ze doen als de vrouw niet luisterde? Gun riep haar zo hard ze kon, maar ze leek haar niet te horen, en als ze weer

zou zwaaien, zou de vrouw dat misschien opvatten als een uitnodiging om naar haar toe te komen. Tegelijkertijd mocht Gun haar ook niet uit het oog verliezen. Plotseling merkte ze iets anders op. De vrouw greep naar haar gezicht en maakte een halve draai. Ze leek bijna verward. Misschien had ze een ongeluk gehad en was ze gedesoriënteerd. Er liep een weg door het bos waar mensen vaak veel te hard reden. Zou daar misschien iets zijn gebeurd?

De vrouw zette nog een paar stappen, en Gun kon alleen maar machteloos toekijken. Als ze niet snel omkeerde, was de kans groot dat ze door het ijs zou zakken, zonder dat Gun haar kon helpen.

De paniek sloeg toe. Begreep ze niet dat ze dood kon gaan? Gun voelde de tranen opkomen. Wat moest ze doen? De hulpdiensten bellen? Maar wie zou hier op tijd kunnen zijn? Uiteindelijk besloot ze zelf het meer op te gaan. Als ze contact met haar kon maken, kon ze haar misschien de juiste kant op leiden en voorkomen dat ze in een wak terecht zou komen.

Voorzichtig zette ze haar voet op het ijs, dat als een vlies over het donkere water lag. De ondergrond was spiegelglad en Gun zuchtte moedeloos. Het voelde als een vernedering dat ze niet langer op haar lichaam kon vertrouwen, dat ze er al bij voorbaat van uit moest gaan dat dit slecht zou aflopen.

Rond het meer was het muisstil, alsof de hele wereld de adem inhield. De wind trok wat aan de bomen, maar verder stond het bos er roerloos bij.

Gun zette een paar wankelende stappen. Ze bevond zich nog steeds vlak bij de oever, waar het water het ondiepst was.

Ergens ver weg hoorde ze een zacht gekraak. Het leek zich snel langs de baai te verspreiden, als een trilling door het bevroren water.

Gun wist wat dat betekende. 'Kijk uit!' schreeuwde ze zo hard ze kon, maar toen het ijs eenmaal barstte, ging het zo snel dat ze niet eens de tijd had om met haar ogen te knippen.

In minder dan een seconde verdween de vrouw in de diepte.

Trillend op haar benen bleef Gun staan, niet in staat om ook maar iets voor haar te doen.

‘Is alles in orde?’ vroeg Kent Holmström terwijl hij zijn handen op het tafelblad voor hem vouwde. Met zijn ouderwetse stalen bril en bruin gestreepte gebreide trui leek hij meer op een van haar oude middelbareschooldocenten dan op een leidinggevende bij Zwarte Criminaliteit.

‘Absoluut.’

Hij boog zich over de tafel en keek haar met een vertrouwelijke blik aan. ‘Ik wil dat je weet dat wat er gebeurd is tussen ons blijft. Het gaat niemand anders wat aan. We beginnen nu met een schone lei.’

Fredrika Storm knikte. Haar vorige chef had gezegd dat ze blij moest zijn dat ze na het incident niet was gedegradeerd, maar soms vroeg ze zich af of dat misschien niet beter was geweest. Een duidelijke straf had alles beter verteerbaar gemaakt.

‘Hoe voelt het om terug te zijn in Skåne?’ Zijn stem klonk vriendelijk en zijn gezichtsuitdrukking was oprecht geïnteresseerd. Haar goede vriend Nils-Eric Lilja had gezegd dat Kent deed denken aan een vermoeide labrador en eigenlijk veel te flegmatiek was voor een leidinggevende functie.

‘Goed,’ antwoordde Fredrika, en ze probeerde een glimlach te onderdrukken toen Kent zich in zijn baard krabde. Ze had er altijd een hekel aan als Nils-Eric grapjes over collega’s maakte, maar haar nieuwe baas had inderdaad iets weg van een hond.

‘Heb je sleutels en je complete uitrusting gekregen?’

‘Ja.’

Even wenste Fredrika dat Nils-Eric tegenover haar had gezeten. Hij was het die haar had voorgesteld op de functie in Lund te solliciteren, omdat een verandering van omgeving haar goed zou doen.

Eerst had haar dat een goed idee geleken; ze had het gevoel dat ze wel klaar was met Stockholm. De afgelopen maanden had ze in een soort vacuüm geleefd en er alleen maar naar verlangd om weer aan het werk te gaan, maar nu ze hier zat, voelde ze dat iets in haar zich verzette. Ze vroeg zich af of ze er wel echt aan toe was.

‘We zijn blij dat we een rechercheur met zo’n mooi cv mogen verwelkomen. De anderen komen zo. Heb je al met iemand van hen gesproken?’

‘Brita heeft me voorgesteld,’ zei Fredrika, hoewel ze alleen Bengt Runge had begroet, een oudere politiemans met een grote grijze baard, die zei dat ze hem Bliksem mocht noemen.

‘Geweldig,’ zei Kent terwijl hij zijn papieren pakte. ‘Het is een leuke groep. Je zult het vast naar je zin hebben. En als er iets is, kun je altijd bij mij terecht.’

‘Bedankt.’ Fredrika vouwde haar handen om de koffiemok die Brita haar had gegeven. Ze zag de anderen van de groep de vergaderruimte binnenwandelen en voelde dat ze een stijve nek kreeg. Een goede eerste indruk maken was nooit haar sterkste kant geweest. Ze ging ervan uit dat ze, in het beste geval, zo iemand was aan wie je moest wennen.

Een lange man met donker, netjes gekamd haar en een brede glimlach stak zijn hand uit. ‘Dragan Popovic.’

‘Fredrika Storm.’

‘En ik ben Helmi Mäkinen,’ zei de vrouw achter hem. ‘Welkom! Ik begrijp dat Nils-Eric Lilja je heeft aanbevolen?’

Fredrika keek met een schuine blik naar de anderen aan tafel. Tot afgelopen zomer had Nils-Eric als commissaris van politie in de regio gewerkt, maar in augustus was hij plotseling gestopt en met vervroegd pensioen gegaan. Nils-Eric had niet verteld wat er was gebeurd, maar tussen de regels door had Fredrika begrepen dat het geen vrijwillige keuze was geweest.

‘Hij was mijn mentor op de politieacademie.’

‘Ben je toevallig familie van Lasse Storm, de sprinter?’ vroeg Dragan. Toen hij boven haar uittorende, besepte ze dat hij minstens twee meter lang moest zijn.

‘Dat is mijn oom.’

‘Zeg maar tegen hem dat ik hem op tv heb gezien toen hij meedeed aan het EK.’

‘O, wat leuk.’

Dragan stond op het punt nog iets te zeggen toen er twee nieuwe mensen de ruimte binnenkwamen.

‘Dit is onze nieuwe collega, Fredrika Storm,’ zei Helmi opgewekt. ‘En dit zijn Niclas Bergström en Natalie Becker.’

De mannelijke politieagent gaf een hoofdknikje ter begroeting. Zijn gebruide huid werd geaccentueerd door zijn blonde haar. Fredrika bedacht dat hij met Kerstmis vast in het buitenland was geweest. Aan zijn brede schouders te zien bracht hij veel tijd in de sportschool door.

Ze stak haar hand uit.

Terwijl hij die aannam, verscheen er een gespannen trek om zijn mond. ‘N-Niclas is voldoende,’ stotterde hij met een onzekere blik in zijn ogen.

‘Becker,’ zei de vrouw, waarna ze ging zitten. Ze was in veel opzichten het tegenovergestelde van Niclas, klein en slank, met een bleek gezicht en lang rossig haar.

Kent liep naar de deuropening en wenkte Bengt Bliksem Runge om binnen te komen.

‘Ik bedacht dat jij ook wel mee kon doen aan de klussenloterij, als je tijd hebt?’

Fredrika nam hem zwijgend op. Ze was heel duidelijke leidinggevendend gewend, maar Kents aanwijzing had meer iets van een suggestie dan van een bevel.

Toen Kent zag dat ze naar hem keek, zei hij met een glimlach: ‘Bengt delen we met het andere onderzoeksteam. We hebben hier een beetje een speciale constructie, dus ik leid ze allebei.’

‘Dat noemen ze bezuinigingen,’ zei Helmi. ‘Daarom heb ik nog een bijbaantje als IT-expert. Maar dat geeft niet, we komen er samen wel uit.’

Bij het zien van Helmi’s zorgvuldig gelakte nagels verborg Fredrika haar eigen gebarsten nagels snel onder het tafelblad.

Kent keek op zijn horloge, dat vijf over tien aangaf. ‘Heeft iemand Henry gezien?’

Op hetzelfde moment kwam een man in een bruin tweed pak met bijpassend vest binnen. Zijn krullende haar stond recht overeind. Hoewel hij te laat was, bleef hij voor Fredrika staan, keek haar door-dringend aan en stak zijn hand uit. ‘Henry Calment. Leuk je te ont-moeten.’

Kent schraapte zijn keel. ‘Goed, dan denk ik dat iedereen onze nieuwe aanwinst, Fredrika Storm, heeft ontmoet. Hartelijk welkom bij de afdeling Zwarte Criminaliteit, team B.’

‘Twee,’ corrigeerde Helmi. ‘We hebben toch besloten om deze groep team twee te noemen.’

‘Natuurlijk, absoluut. Sorry, jullie zijn natuurlijk geen B-team, dat is een administratieve fout.’

‘Maakt niet uit,’ zei Becker. ‘Kunnen we niet gewoon beginnen? Niclas en ik hebben het druk.’

‘Precies. De overval in de wijk Klosters Fälad. Hoe staat het daar-mee?’

Niclas rechtte zijn rug. ‘We z-zijn nog bezig met het verzamelen van getuigenverklaringen. Helmi en Dragan helpen daarbij.’

‘Ik ga nu naar het ziekenhuis om met Beata te praten. Het slacht-offer dus,’ zei Helmi.

‘Hebben jullie haar nog niet kunnen verhoren?’

‘Ik heb het gisteren geprobeerd, maar ze was nog in shock,’ ant-woordde Helmi, waarna ze zich tot Fredrika wendde. ‘Ze hebben zondagavond laat bij haar ingebroken, haar op een stoel vastgebon-den en haar daar de rest van de nacht achtergelaten. Ze is negenen-tachtig en kreeg pas hulp toen de thuiszorg om tien uur kwam.’

‘Is ze lichamelijk gewond?’ vroeg Kent.

‘Ze is onderkoeld geraakt doordat ze niet meer droeg dan haar nachtjapon. Ze heeft overal pijn en blauwe plekken op de plekken waar ze vastgebonden zat,’ zei Helmi met onvaste stem.

Dragan legde zijn hand op de hare. ‘Ze komt er wel bovenop.’

‘Dat is een schrale troost gezien haar toestand.’

‘Oké,’ zei Kent. ‘Wat is de volgende stap?’

‘Helmi helpt ons met het bekijken van bewakingsbeelden van de omgeving en Bliksem kijkt naar andere, soortgelijke overvallen,’ zei Becker.

‘Goed. Er is net een verdrinkingsgeval gemeld, maar daar kunnen Henry en Fredrika heen, zodat jullie je kunnen concentreren op de overval. Zoals gewoonlijk moeten alle overuren door mij worden goedgekeurd.’

Fredrika slaakte een korte zucht. Ze had een vreemd gevoel over Henry en vermoedde dat ze aan hem was gekoppeld omdat niemand anders in het team hem als partner wilde. Hij leek afwezig terwijl hij uit het raam staaarde en had zich niet eens verontschuldigd voor zijn late komst. Bovendien kleepte hij zich als een soort negentiende-eeuwse detective. Fredrika, die het grootste deel van haar leven bezig was geweest met zich aanpassen, begreep er nooit iets van als ze mensen tegenkwam die juist wilden opvallen. De hele groep leek een bont gezelschap. Misschien was de naam helemaal geen administratieve fout.

‘Waar gaan wij heen?’ vroeg Henry.

‘Naar het Vombmeer. Er is daar een vrouw door het ijs gezakt. De hulpdiensten hebben alle beschikbare informatie voor jullie verzameld,’ zei Kent en hij gaf Henry een A4’tje.

‘Dat is dertig kilometer verderop,’ constateerde Henry. ‘Dan zijn we vast niet op tijd terug voor de lunch.’

‘Inderdaad, die kans is groot,’ reageerde Kent geduldig. ‘Als jullie geen vragen meer hebben, stel ik voor dat we aan de slag gaan.’

‘Het is belangrijk dat ik op regelmatige tijden eet,’ verklaarde Henry. Hij begon het papier dat hij had gekregen door te nemen, terwijl de andere agenten de kamer verlieten.

Helmi legde een hand op Fredrika’s schouder en kneep er even in. ‘Veel succes.’

‘Bedankt.’ Dat kon weleens nodig zijn, dacht ze mat. Ze had in de loop der jaren met heel wat aparte types gewerkt, maar dit team sloeg alles. Ze overwoog om te vertellen dat ze was opgegroeid in Harlösa, vlak bij het Vombmeer, maar besloot dat nog even uit te stellen.

‘Dan gaan we maar,’ zei Henry. ‘Kun jij rijden?’

‘Zeker.’

‘Prima.’ Hij tikte tegen zijn slaap en stond op. ‘Ik kan beter nadenken als ik me niet op meerdere dingen tegelijk hoeft te richten,’ zei hij. ‘Ik ga even wat spullen halen, zie je zo in de garage.’

Wat dan, dacht Fredrika. Zijn hoed, pijp en loep? Toen Henry de kamer uit was, keek ze naar Kent, die haar bemoedigend toeknikte.

‘Henry is een goede rechercheur. Geef hem gewoon een kans. En laat het me weten als je hulp nodig hebt.’

‘Oké,’ beloofde Fredrika, terwijl ze bedacht dat ze zelf ook niet bepaald de hoofdprijs was in de partnerloterij. Tijdens haar schorsing en aansluitende ziekteverlof had ze nagedacht of ze wel echt door wilde gaan bij de politie. Ze was pas drieëndertig en kon nog steeds iets anders gaan doen. Een tijdje had ze overwogen om een opleiding tot verpleegkundige te volgen, maar ze had geen zin om weer de schoolbanken in te gaan of om nog meer studieschuld op te bouwen die ze nooit zou kunnen afbetalen. Misschien kon ze een baan als administratief medewerker krijgen en formulieren en documenten verwerken, maar dat zou haar waarschijnlijk snel de keel uit komen. En dan was er natuurlijk nog de boerderij. Niets zou haar vader gelukkiger maken dan wanneer ze zou besluiten weer thuis te komen wonen en voor de familie te gaan werken, dacht ze somber, maar die gedachte verdrong ze snel.

Fredrika pakte de autosleutels en haar spullen en ging naar de garage onder het politiebureau. Ze had Nils-Eric beloofd dit een kans te geven, maar als het niet zou lukken, zou ze wel iets anders moeten zoeken – een gedachte die haar een beetje weemoedig maakte.

Toen Henry op de passagiersstoel had plaatsgenomen, zag Fredrika dat hij een zwaar boek op schoot had.

‘*Oorlog en vrede*,’ zei hij. ‘Voor als we tijd overhebben.’

Fredrika wist niet goed hoe ze moest reageren. ‘Nou,’ probeerde ze. ‘Wat kun je me vertellen?’

‘Over het boek?’

‘Over de rest van het team. Dit is het moment om alle roddels met me te delen,’ zei ze glimlachend.

‘Er valt niet echt wat te vertellen.’

‘Bengt, bijvoorbeeld,’ hielp Fredrika hem. ‘Hoe krijg je de bijnaam Bliksem? Is hij de snelste politieagent van Lund?’

‘Integendeel,’ zei Henry snuivend. ‘Hij heeft meer iets van een slak. Maar in de jaren negentig was hij betrokken bij een ongeluk. Hij redde een vrouw die bijna door een trein werd overreden. Ze hielp haar vriend koperdraad te stelen en kwam op een of andere manier vast te zitten. Bengt wist haar los te krijgen, maar raakte zelf gewond. Hij kreeg tienduizend volt door zijn lichaam.’

‘Tienduizend volt. Overleef je dat?’

‘Normaal gesproken niet, maar hij had geluk. Alle kranten schreven erover: heldhaftige politieagent tot het uiterste opgeladen. Ik neem aan dat het een soort *golden ticket* is. Hij kan doen wat hij wil, want niemand durft hem iets te maken.’

‘Hoezo dan?’

Henry haalde zijn schouders op. ‘Niets bijzonders, maar ik ken

maar weinig collega's die zoveel en zulke lange koffiepauzes nemen als hij. En hij laat graag zijn littekens zien aan iedereen die erom vraagt, zelfs die onder de gordel.'

'Oké. Is er nog meer wat ik moet weten?'

Hij leek na te denken. 'Ja, doe rustig aan met Becker. Ze heeft hetzelfde temperament als haar naamgenoot.'

'Pardon?'

'De tennisser, je weet wel.'

Fredrika knikte. Ze had er een hekel aan als mensen met verwijzingen kwamen die ze niet kende. 'Maar ze lijkt me wel slim.'

'Ze is bikkelhard. Ook al kan Niclas honderd kilo bankdrukken, ik zou altijd mijn geld op Becker inzetten in een gevecht.'

'Goed om te weten,' zei Fredrika. Ze reed het grauwe daglicht in. 'Hoelang ben jij al bij de politie?'

'Zes jaar.'

'Oké,' zei ze, terwijl ze een snel rekensommetje maakte. Henry moest minstens veertig zijn; minus de driejarige politieopleiding en zijn zes jaar in dienst ontbraken er minstens tien jaar. 'Heb je daarvoor iets anders gedaan?'

'Ik heb gedragswetenschappen, criminologie en rechten gestudeerd. En ik heb een paar cursussen sociale antropologie en literatuurgeschiedenis gevolgd.'

Wat een verrassing, dacht Fredrika. Ze had nooit begrepen waarom mensen voor hun plezier studeerden. 'En toch heb je ervoor gekozen bij de politie te gaan?'

'Dat irriteerde mijn moeder het meest,' zei hij lachend.

'Calment, dat is Frans, of niet?'

'Ik ben geboren in Parijs, maar toen mijn vader stierf op mijn achtste zijn we hierheen verhuisd. Mijn moeder is geboren en getogen in Falsterbo.'

Fredrika trommelde met haar vingers op het stuur. Ze wachtte tot Henry haar wat vragen zou stellen over waar ze eerder had gewerkt en waarom ze naar Lund was verhuisd, maar hij vroeg niets. In plaats daarvan praatten ze wat over de informatie die ze hadden gekregen over het verdrinkingsongeval.

Toen ze Dalby passeerden, ging Henry's telefoon. Vanuit haar ooghoeken zag Fredrika dat hij naar het scherm keek en even aarzelde voordat hij het gesprek wegdruckte. Dertig seconden later ging de telefoon opnieuw.

'Excuus,' zei hij, waarna hij de telefoon tegen zijn oor legde en zich omdraaide. 'Ja, hallo.'

Fredrika hield haar ogen op de weg gericht, maar moest wel meeluisteren, of ze wilde of niet. Ze hoorde een vrouwenstem.

'Sorry,' verzuchtte Henry, 'maar je kunt niet zomaar verwachten dat je ontbijt op bed krijgt. Ik moest echt naar mijn werk. Dat gaat nu niet. Nee, zeg ik, ik heb geen tijd gehad. Bel alsjeblieft niet meer. Ik ben aan het werk.' Dat laatste kwam er snauwend uit.

Fredrika keek hem verbaasd aan toen hij de telefoon weer in zijn jaszak deed. Wie sprak er nu zo tegen zijn vriendin? Of was het gewoon een toevallige kennis die Henry uit de kroeg mee naar huis had genomen op een... ze dacht even na... maandagavond? Niet dat het daar anders van werd.

Het gesprek drukte de sfeer. Een tijdlang zaten ze zwijgend naast elkaar.

Toen schraapte Henry zijn keel. 'Stockholm, dus.'

'Ja,' zei Fredrika, opgelucht dat het gespannen stilzwijgen doorbroken werd.

'Maar je komt hier wel vandaan?'

'Ik ben opgegroeid in Harlösa.'

'Je bent dus teruggekeerd. Zelf heb ik, behalve die eerste periode in Parijs, ook nog in Kopenhagen, New York en Lyon gewoond,' vertelde hij. 'Maar het is zoals ze zeggen: oost west, thuis best.'

'Zeker,' zei ze, ook al was ze het daar niet mee eens. Het was lang geleden dat ze het gevoel had gehad ergens thuis te horen. Maar ze was blij dat ze het achter de rug hadden en dat Henry niet doorvroeg, zoals de meeste mannen die ze kende, maar in plaats daarvan over zichzelf bleef praten.